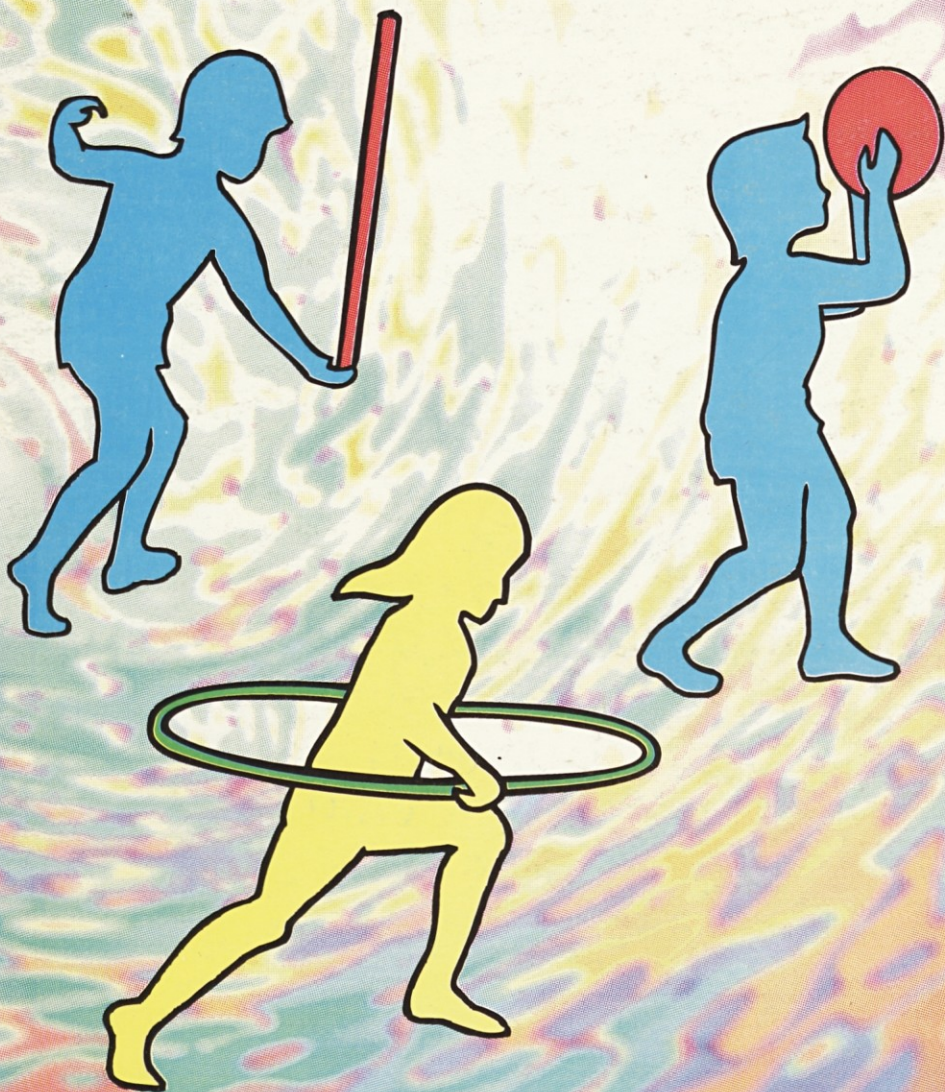

ČAR BESEDE MOJE

Literarno glasilo učencev OŠ Ljudski vrt, Ptuj

Leto 2000/2001

STR

CAR

INV. ŠT. 8970

S-37.014.77

16.5.01

ČAR BESEDE MOJE

Literarno glasilo učencev OŠ Ljudski vrt, Ptuj

April 2001

UVODNA BESEDA RAVNATELJICE

Z veseljem in s ponosom vam predstavljamo šesto številko literarnega glasila učenk in učencev naše šole. Z njo vstopamo v novo obdobje: v peto desetletje njegovega obstoja, saj je od izdaje prvega šolskega glasila Nagelj preteklo že 41 let.

Nova je tudi mentorica, učiteljica Irena Pukšič, ki se ji zahvaljujem za veliko zavzetost pri nastajanju glasila in ji želim, da bi nam skupaj z učenci pričarala še veliko dobrih izvodov. Iskrena zahvala pa velja tudi dosedanji mentorici, knjižničarki Sonji Dežman, ki je v preteklih letih šolsko literarno glasilo dvignila na izjemno kvalitetni nivo in tudi sedaj zvesto stoji ob strani svoji naslednici. Spremenjena pa je tudi zgradba glasila, saj je glasilo razdeljeno na dva dela: na sklop poezije in na sklop proze, njuno vsebino pa zaokrožajo v celoto likovni prispevki učenk in učencev.

Ponosni smo na kvaliteto prispevkov, objavljenih v glasilu, saj ohranjajo otroško izvirnost in poigravanje z rimi, hkrati pa je izražena skrb za lep in pravilen jezik. Prispevki odsevajo tudi bogate bralne izkušnje učenk in učencev. Z veseljem tudi ugotavljamo, da je vedno več prispevkov, ki dokazujejo veliko pripravljenost otrok za umetniško izražanje. S tem pa si skozi lastno ustvarjalno izpovedovanje gradijo tudi svoj odnos do kulture.

Danes mora biti šola prostor ustvarjalnosti, prepoznavnega delovnega in igrivega iskanja ter preskušanja novih, kvalitetnih kombinacij znanja in zadovoljevanja potreb vseh učencev po njihovih sposobnostih. In tudi

zato nastaja šolsko literarno glasilo: kot vrednota, darilo in izkušnja, ki daje pečat otroški domišljiji v posameznem šolskem obdobju.

V letošnjem letu dajemo jeziku in kulturi branja še poseben pomen. Je mednarodno leto jezikov. Zakaj je jezik tako pomemben, da mu mednarodna skupnost namenja kar celo leto? Zato, ker je jezik najpomembnejši element prepoznavnosti nekega naroda in ker na prelomu tisočletij vsako leto izumre kakšen izmed svetovnih jezikov. V 21. stoletju bo izumrlo (ali bo začelo izumirati) kar 90 odstotkov vseh svetovnih jezikov. Da se v poplavi uporabe tujih jezikov, ki na vseh področjih segajo v naše vsakdanje življenje, to ne bi zgodilo tudi nam. Slovencem, je še kako pomembno, da v šolah negujemo in razvijamo občutek za materni jezik in za njegov pomen pri ohranjanju obstoja slovenskega naroda. Letos praznujemo tudi 40 let obstoja bralne značke. Naša šola je bila v to vseslovensko akcijo vključena že od vsega začetka, sedaj pa smo še posebej ponosni na to, da imamo svojo, Potrčevo bralno značko, ki jo vsako leto zaključimo s svečano prireditvijo, na katero povabimo znano osebnost s področja kulture. Z bralno značko želimo razvijati zlasti pozitiven odnos do knjig in do zapisane besede v slovenskem jeziku.

Vsem, ki boste naše glasilo prebirali, želim, da bi ob tem uživali. Prepričana sem, da vas bodo otroci s svojo neizčrpno ustvarjalnostjo in inovativnostjo znova presenetili.

Tatjana Vaupotič

ČAR BESEDE MOJE

PIŠEM TI PESEM

Mitja Zelenko, 6. a

PRIJATELJSTVO

Ko nežna pesem zaigra,
misliš, da je le navadna pesmica.
A njen prihaja žarek iz srca
in čas je našega prijateljstva.

Valentina Merc, 2. b

POMLAD JE PRI NAS

Pomlad je pri nas
stopila v vas
in razveselila,
prebudila je nas.
Zvončki že cingljajo,
trobentice trobljajo,
mačice rumenijo
in se veselijo.

Mojca rožice nabira,
v vazico jih zbira.
Ko pa roža oveni,
Mojca si novo spet dobi.

Larisa Šegula, 2. b

TOREJ NISEM

Mislim. Torej sem.
Upam. Torej sem.
Ljubim. Torej sem.
Živim – ne zase.
Torej sem.
Se izgubim.
predam in obupam.
Torej nisem!

Anja Dangubič, 6. c

RAZMETANA SOBA

Zjutraj soba je pospravljena,
drugi dan je na glavo postavljena.
Nogavica medvedku okrog vratu visi,
torba pa pod posteljo leži.
Igrače po tleh ležijo,
knjige pa v omari spijo.
Slika na tleh leži,
s stene pa se packa smeji.
Pri vznožju vzglavnik leži,
jaz pa v šolo odhitim,
da jih po zadnji plati ne dobim.

Luka Škovrlj, 2. b

AFRIŠKI NOJ

Afriški noj je samo moj.
Samo moj je afriški noj.

V Afriki živi,
se debelim nosorogom smeji.
Ampak nekaj zagotovo drži,
da afriški noj je samo moj.

Ko debelim nosorogom se smeji,
jih včasih pošteno dobi,
a se še naprej smeji.

V resnici afriški noj,
ki je samo moj,
na polici stoji
in se nosorogom
na televiziji smeji.

Jasna Levanič, 4. b

POVEZANE BESEDE

Luč v stari hiši,
le kdo jo je prižgal?
Tam med tremi strahci,
se Kasper je z lučjo igral!
Mlin na veter zraven hiše
naglo se vrti,
le kdo zdaj piha vanj,
saj vendar vetra ni?
Trije strašni strahci,
vse mimoidoče ljudi,
radi bi na smrt prestrašili!
Ti strašni strahci,
prileteli so z oblakov,
tam velik grad so imeli,
a najbolj so strašiti si želeli!
Zato na zemljo so prišli,
da bi ljudi na smrt prestrašili!

Kaja Jakolič, 3. b

Tomi Ciglar, 3. c

LJUBEZEN DRUGAČE

Nepremišljenost,
naivnost,
optimizem in ljubezen
so besede,
ki predstavljajo
bolezen.

Ljubezen te kaj hitro izda,
tudi če si zaljubljen iz dna srca.
Biti zaljubljen je lepo,
a če si nesrečno,
je lahko hudo.

Anja Dangubič, 6. c

ŠPORT

V ponedeljek na trening hitim,
da si moči okrepim.
Bolezni ne poznam,
saj nogomet in košarko igram.
Zdravja si želim,
zato zanj redno s športom skrbim.

V soboto na tekmo se odpeljem
in igram z veseljem.
Tam si pokal priborim
in tako za dobro voljo poskrbim.

Ati pa z mano na treninge in tekme hiti,
da jaz nimam preveč drugih skrbi.
Mami doma mi zdrav zajtrk pripravi
in trdno pesti mi drži,
da me zdravje nikoli ne zapusti.

Jaz najrajši šport imam,
zato se z zdravjem ne igram.

Aleš Meglič, 4. a

GRAD

Na hribu v Ptuj
velik grad stoji,
v njem so oklepi
in sobe za spat.

Veliko razstav
se v njem vrsti,
predstavljene so slike
in druge reči.

Zaupala ti bom,
kar nihče ne ve:
v starem gradu
kralji žive.

Podnevi spijo in
na ves glas smrčijo,
ponoči pa v pižamah
se po gradu lovijo.

To je bil samo hec.
Kaj veš, mogoče je
pa vse res.

Jana Dobrijevič, 4. c

ŽOGA

Uh, ta okrogla žoga
mene nič več ne uboga.
Se po travi skotali
in v jarku obleži.

Jaz za žogo skočim,
v jarku hlače si zmočim,
jo poberem in zbežim
in še enkrat jo zgubim.

Rok Kmetec, 4. a

MUCEK CAPI

Muc moj rumeni
se Capi imenuje,
zelo rad mi nagaja
in prav nič ne uboga,
tako da je prava
mačja nadloga.

A ko ven ga spustim,
s Kobi prijateljuje,
po travniku nori,
in se muckam prilizuje.

Sedaj pa Capi bo očka postal,
saj Kobi pričakuje
veliko mačjih glav.

Neva Radej, 4. c

DAJMO, MARIBOR

Dajmo, Maribor! Pokažite jim, kaj je
nogomet.

Dajmo, Maribor! Dajte jim en gol.

Trener kriči: »Simeunovič, dolga.
Glej, tam se odkriva Kliton Bozgo!«

Dajmo, Maribor! Pokažite jim, kaj je
nogomet.

Dajmo, Maribor! Dajte jim en gol.

Navijači pa spremljajo to napeto igro,
poleg pa kričijo: »Dajmo, Maribor!«

Dajmo, Maribor! Pokažite jim, kaj je
nogomet.

Dajmo, Maribor! Dajte jim en gol.

Aljaž Šegula, 4. a

MOJ ATI

Rad z mano se igra,
je prijazen in vesel.
Bolj malo je doma,
ko pa je, zabava se.

Včasih je jezen,
včasih pa ni;
a ko je jezen,
se hitro pomiri.

Zahteven poklic ima
tudi bobne igra
in nam spati ne da.

Ko vreme je pravo,
gobe nabirat gre,
iz gozda kostanje prinese
in jih doma speče.

Tina Murko, 4. c

RAČUNALNIK

Če zunaj sneži,
me igra veseli.
Če zunaj dežuje,
me računalnik pričakuje.
da na njega igram
igrice, ki jih imam.
Teh je veliko
in raznoliko.
Ko jih igram,
disketo ven dam.

Matej Drevenšek, 4. a

ŽELJA

Majhna želja
na dan si želi,
dolgo že išče
na svet si poti.

Dolgo že kuka
izza vogala,
v širni svet bi se
rada podala.

To je majhna,
komaj opazna želja,
v sebi pa skriva
še mnoga veselja.

A ta želja raste
in je velika,
naenkrat postane
velika, vesela pika.

Zdaj, ko je zrasla,
nič ni več mala,
sedaj svet širni
lahko bo spoznala.

Petra Rašl, 7. a

SOLZA

Na licu se solza blešči,
na nebu pa žarek žari.
Odšel si neznano kam
in pustil nešteto ran.

Solza se posuši,
rana v srcu boli.
Za teboj hrepeni,
da vrneš se ti.

Anja Erbus, 4. b

ŽELJE

Svet, oj, ta prelepi svet,
ves v belo si odet.
Ni ptic, ni morja,
le neskončno število želja.
Želje, ob katerih se nasmejijo
še tako bleda usta
in se topijo še tako ledena srca.

Želja je nešteto,
polne so dobrih obetov.
Le ozri se okrog
in našel boš - SEBE.

Anja Dangubič, 6. c

NOČ

Nebo nad mano
v temi izginja,
na tiho noč
me že spominja.

Noč nad svet
spet se spusti,
na nebu tisoče
zvezd zagori.

Luna zlata
že se svetlika,
sonce za goro
se ji umika.

In tisoče zvezd
se ta trenutek utrne,
in črna zavesa
nebo spet zagrne.

S temo
dan se konča,
a noč še veliko
skrivnosti pozna.

O teh skrivnostih
tiho molči,
ko se jutro prebuja,
z njimi mirno zaspi.

Petra Rašl, 7. a

MEDEK

Moj dedek
je kakor sladek medek.
Prišel je medvedek
in pojedel medek.
Prišel je še ježek
in rešil je medek.
V zahvalo dobil je hruško,
od medvedka pa debelo buško.

Aljaž Petek, 4. a

Nino Galun, 3. c

POLET

Daleč grem, daleč,
tja preko sveta.
Tja, kjer je vse
kakor pravljica.

Kaj mi bo avto,
motor je odveč,
rajši z balonom
grem tja preč.

Vidim naravo,
vidim vsa mesta,
vidim lepoto,
ki je kakor presta.

Reke, jezera,
potoki, morja,
vse nas obdaja
kot živa obzorja.

Travniki, polja,
gradovi, gozdovi.
kako je lep svet,
če greš na potep.

V Afriki džungla,
na severu sneg,
na Ekvatorju vroče,
na Antarktiki led.

A ko se vrnem,
mi spet bo dolgčas.
Zato novi polet
privoščim si s krili.
Prav res.

Katarina Lotrič, 4. b

BIL SEM SNEŽENI MOŽ

Najprej dobil sem noge,
potlej pa trebuh debel
in mrzle roke,
na glavo klobuk in
korenček za nos,
v roke pa metlo
sem si priboril.
Čisto pravi snežak sem postal,
dokler zlati sonček ni posijal.

Marko Prcač, 2. a

Sanja Čorić, 3. c.

PALČEK MALČEK

Palček malček
v planine je šel,
rože nabiral je,
pesmice pel.

Je slišal ptičice,
čiv, čiv, čiv, čiv.
Palček malček,
kam si pa šel?

Niko Šimenc, 2. c

SANJSKA LJUBEZEN

To, kar vsakemu
noro se zdi,
to se v ljubezni rodi.

In če si kar
naenkrat zaljubljen,
nekemu srcu
si že obljubljen.

Od sreče pod modro
nebo poletiš
in plešeš in sanjaš
in tiho zaspiš.

A ko zbudiš se
iz sveta, polnega
sanj,
spet iščeš ljubezen,
a vse je zaman.

Petra Rašl, 7. a

Grega Longhino, 3. b

ČAR BESEDE MOJE

PIŠEM TI ZGODBO

Matic Ačkun, 6. a

SMETOŽER

Pred nekaj leti, ko je bila narava zelo onesnažena in se tega ljudje niso zavedali, je narava razvila čudno bitje. Bilo je podobno smetnjaku, le da je še imelo roke, noge in oči. Bitje je jedlo smeti, ki so jih ljudje puščali v naravi. Bil je pravi naravovarstvenik. Njegovo ime je bilo Smetožer.

Smetožer je taval po svetu in jedel vse smeti, ki so jih ljudje metali kar na tla. Prizadeval si je, da bi narava ostala čista. Smetožer je imel tudi čudežne moči. Vsako jezero, iz katerega je pil, je postalo kristalno čisto. Vsako mrtvo drevo, ki se ga je dotaknil, je oživel.

Tako je bila narava venomer čista, dokler ... dokler se ni razvila industrija. Od tedaj je imel Smetožer veliko več dela. Vase je vpiljal pline in dime, ki so prihajali iz tovarniških dimnikov. Uspelo mu je počistiti še pol sveta, toda industrija se je razvijala tako hitro, da je bilo smeti vedno več. Smetožer pa je postajal bolan in slaboten. Smeti so postale zanj prava mora. Kljub temu se ni vdal. Zatekel se je v gozd, k jezeru in tam napravil lepo pokrajino. Smetožer je tam kasneje umrl, pokrajina pa je ostala lepa za zmeraj. Ves ostali svet pa se še danes spopada s smetmi in lahko le upa, da se bo spet pojavil kak Smetožer.

Damijan Zorko, 5. a

POTOVALA SEM Z BALONOM IN VIDE LA...

Nekoč sem potovala z balonom okoli sveta. Izpod neba sem opazovala ljudi pod seboj. Videla sem veliko zanimivih, še bolj pa poučnih stvari.

Najprej sem opazovala štiričlansko družino, ki se je odpravila na izlet. Bila sem tako radovedna, da sem jim sledila. Ko so bili utrujeni od hoje, so se ustavili in iz nahrbtnikov vzeli hrano in pijačo. Ko so se najedli in oddahnili, so se odpravili naprej. Za seboj so pustili smeti. Nato sem že od daleč zagledala planinca, ki je prihajal po isti poti kot malo pred njim družina na izletu. Ta planinec pa je zelo skrbel za naravo. Pobral je vse smeti. Mene pa je še vedno zanimala družina, zato sem planinca še malo opazovala, nato pa se odpravila za njo. Prišla sem ravno tedaj, ko sta otroka pohitela h klopici na robu gozda in iz nahrbtnika začela jemati sladkarije. Papirčke sta odvrгла kar na tla. Ko sta hotela oditi, sta zagledala tablo, na kateri je pisalo: »NE ONESNAŽUJ NARAVE!« Takoj sta pobrala papirčke in jih spravila v svoja nahrbtnika.

Tedaj sem spoznala, da bi morali vsi ljudje tega sveta čuvati našo naravo brez opozorilnih tabel. Za to pa imamo še premalo zavesti in tudi kulture.

Aleksandra Jurkovič, 5. a

Matej Gregorec, 5. b

MOJE DOGODIVŠČINE

Moja leta od rojstva do danes so zelo hitro minila. Toda v tem času sem užpil veliko neumnosti. Eno od njih vam bom tudi opisal.

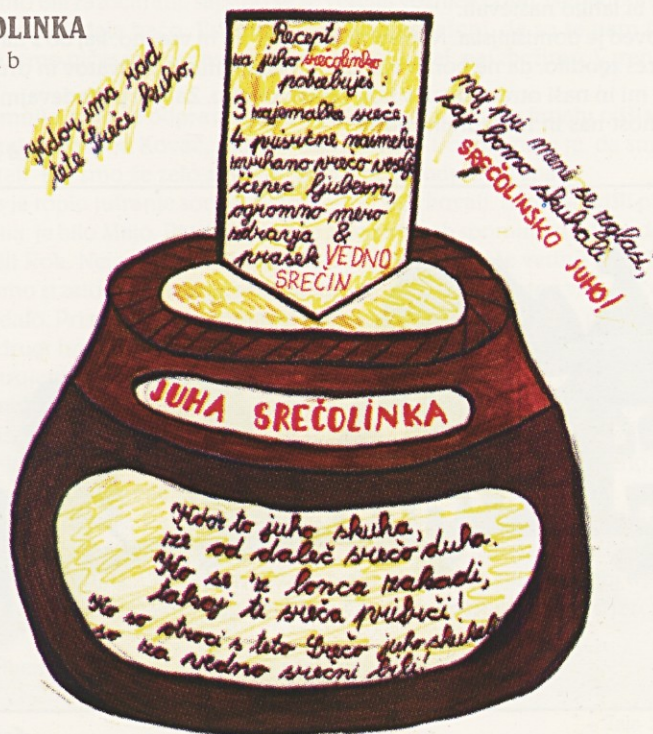
Star sem bil približno tri leta. Igral sem se z avtomobilčkom, ki je imel anteno. Anteno sem si dajal v usta in naenkrat se je zgodilo, da se mi je zataknila med zobe. Ko sem vstal, mi je avto visel iz ust. Mama in sestra sta hoteli anteno pretrgati, a jima ni uspelo. Poklicali sta atija v službo. Ko je prišel domov, je ati vzel v roke klešče in anteno preščipnil. Nato jo je previdno izvlekel iz mojih zob ter me s tem rešil visečega avtomobilčka. Še nekaj časa po tem so me boleli zobje.

Seveda se spominam še drugih dogodkov: kako sem se prevrnil s hujico po stopnicah, kako sem roko vtaknil v vrelo vodo, kako sem si presekao glavo in še več drugih, bolj ali manj prijetnih dogodkov. Vsi pa so danes spomin na moje rano otroštvo.

Rok Fajt, 5. a

JUHA SREČOLINKA

Kaja Jakolič, 3. b

OPROSTITE PROSIM, NI MI VSEENO!

Piše se leto 2038. Ljudje se dušijo zaradi zraka, ki ga onesnažujejo avtomobili, tovornjaki in letala. Vsi znanstveniki si prizadevajo, da bi izumili vozila na sončno ali električno energijo. To bi, so govorili, zelo koristilo materi Naravi.

Tako je nekega dne znanstveniku Thompsonu uspelo iznajti avtomobil na sončno energijo. Novica se je takoj razvedela po svetu in mediji so ob njej kar poskočili. Predsednik Združenih držav je bil tako navdušen, da je naročil, naj izdelajo še več takšnih avtomobilov. Thompson je ves žarel, ko je po radiu govoril vsaj četrtini Združenih držav. Povedal je, da je zelo vesel, da je lahko pomagal svetu. Ko pa so čez čas ljudje kupili te avtomobile, se je zataknilo. Avtomobili niso imeli dovolj močnih agregatov za zbiranje energije. Razočarani kupci so zahtevali, da jim vrnejo denar ali pa popravijo avtomobile. Thompson in njegovi sodelavci so se odločili, da popravijo avtomobile. Ko so težave uspešno odpravili, so bili ljudje presenečeni, saj so bili avtomobili isti, le da jih je poganjala električna energija. Zaradi tega je Thompson postal znan po vsem svetu; dobival je nagrade zaščitnikov narave, raznih društev in še bi lahko naštevali.

Toda ta pripoved je domišljajska. Napisal sem jo, ker mi ni vseeno, kaj bo z naravo. Če se bo nekega dne res zgodilo, da ne bomo več uporabljali naftnih derivatov in drugih strupenih snovi, bomo mi in naši otroci živeli v bolj čistem okolju. Zato si prizadevajmo že danes, za čisto prihodnost nas in naslednjih rodov.

Uroš Markež, 5. c

Sara Turk, 3. c

POČITNICE S PRIJATELJI

S prijatelji smo se odločili, da gremo med počitnicami v kočo ob velikem jezeru. Šola je hitro minila in že so bile počitnice.

Z velikim veseljem smo si pripravljali prtljago in nestrpnost čakali, da se odpravimo na pot. Že prej smo se zmenili, da se dobimo pri Maji. Njena mama nas je odpeljala proti jezeru. Pot je bila kar dolga, mi pa smo postajali vedno bolj neučakani. Po dolgi vožnji smo le prispeli. Vzeli smo svoje stvari in se odpravili proti koči. Ko smo se namestili po sobah, smo šli k jezeru. Vreme je bilo zelo lepo, zato smo oblekli kopalke in se šli kopat. Kljub mrzli vodi smo se zelo zabavali. Ura je bila tri popoldne, ko smo se odpravili h kosilu. Odločili smo se, da si gremo po kosilu ogledat okolico. Pojedli smo zelo hitro, saj nismo hoteli zamuditi niti minute v naravi.

Okolica ob jezeru je bila poraščena z zelenjem, okrog jezera pa je bil gozd. Naše radovedne oči so pregledale vsak kotiček. V zaraščenem grmovju je Rok opazil staro čolnarno. Do nje smo se težko prebili. Ko smo le prišli do nje, smo v njej našli nekaj starih, polomljenih čolnov. Zelo smo bili razočarani, saj smo se že veselili vožnje s čolni. Nenadoma pa je Patriša zakričala, saj je zagledala kačo. Vsi smo bili tako prestrašeni, da so se nam kolena tresla, toda naredili nismo ničesar. Čez čas je Nejc z očmi pokazal, naj zbežimo. V trenutku smo bili vsi zunaj.

Ker se je že temnilo, smo se odpravili proti koči. Majina mama je kmalu odšla domov, zato smo ostali le mi in gospod Kovač, zelo prijazen lastnik. Dovolil nam je, da smo počeli, kar smo sami hoteli. Bili smo že zelo zaspani, zato smo se odpravili spat.

Prebudilo nas je toplo jutranje sonce. Najprej smo zajtrkovali, nato pa odšli proti čolnarni. Ko smo prišli tja, je bilo Majo, Patrišo in mene zelo strah ob spominu na dogodek prejšnjega dne. Zato so šli Rok, Nejc in Blaž najprej pogledat, če je kača še vedno tam. Na srečo je ni bilo več. Ker smo si zelo želeli vožnje s čolni, smo se odločili, da bomo vsaj en čoln popravili, kolikor se bo dalo. Pri tem nam je pomagal gospod Kovač. Ko smo čoln popravili, smo takoj odveslali na drugi breg. Tam smo se kopali in zabavali. Dan je hitro minil in spet je bil tu večer. Zelo utrujeni smo se odpravili spat. Zame pa ta noč ni bila mirna. Ura je bila dve zjutraj, ko je nekaj močno zaropotalo in me zbudilo. Radovednost me je gnala ven. Bila je tema, zato nisem videla ničesar. Zdelo se mi je, da se za grmovjem nekaj sveti. Šla sem pogledat, a bila je le kresnička. Vrnila sem se v sobo ter se zazrla skozi okno. Naenkrat pa sem nad jezerom opazila vile. Sicer nisem bila prepričana, ali so res vile, zato sem jih šla pogledat. In res so bile vile. Rekle so mi, da so jezerske vile in da mi bodo izpolnile eno željo. Presenečena nisem vedela, ali sanjam ali ne. Zato sem si zaželela, da bi bilo vse to res. Nenadoma so vile izginile. Odšla sem nazaj v kočo. Ko sem se zbudila, sem ugotovila, da so bile le sanje. Kljub temu pa sem vsem z velikim veseljem pripovedovala o jezerskih vilah na sprehodu.

V koči pri velikem jezeru sem s prijatelji preživela čudovit teden.

SUPER KROKODIL

Nekoč je živel majhen krokodilček po imenu Jakec. Z mamo sta živela v živalskem vrtu. Obiskovalci živalskega vrta so imeli zares kaj videti. Jakec je bil nekaj posebnega, saj je imel krila. Zaradi tega se ga je prijel vzdevek Super krokodilček. Mamica je bila nanj zelo ponosna, čeprav se je od ostalih krokodilov zelo razlikoval. Super krokodilček je srečno dočakal veliko let.

Nina Cvetko, 3. d

Nina Cvetko, 3. d.

MOJ DNEVNIK

Ponedeljek - Danes sem urar. Popravljam veliko uro, ki sega do neba. K uri sem prislonil veliko lestev. Pravkar plezam po njej z dvema velikima ključema, da v mestu ne bo zmešnjav.

Torek - Danes sem živinozdravnik. Zdravim pse, muce, leve, žirafe, slone, krave, gorile, krokodile in vse, prav vse živali.

Sreda - Danes sem učitelj. Učim petsto učencev. Med poukom divjajo kot strele, ko pa je odmor, so tihi kot miši.

Četrtek - Danes sem košarkar. Visok sem pet metrov. Če želim dati koš, mi ni treba prav nič skakati. Žogo z lahkoto položim v koš.

Petek - Danes sem kuhar. Skuhal bom juho za tisoč ljudi.

Sobota - Danes sem poštar. Nosim pisma v vse države sveta.

Nedelja - Danes sem počitek celega tedna.

Grega Zavec, 2. a

TORBA ME JE NESLA V NAPAČNO ŠOLO

Zjutraj se zbudim in odhitim proti šoli. Od moje šole sem bil že kar precej stran, le da tega nisem vedel. Bil sem tako zaspan in še s težko torbo na ramah, ki me je kar sama pripeljala do neke šole.

Ko pridem v razred, me učiteljica vpraša, kdo sem, saj nisem iz njihovega razreda. Jaz se začudim, kako da ne, saj sem prišel v 4. c. Začudeno sem vprašal, če to ni šola Ljudski vrt. Ne, to je šola... Joj, pomota. Takoj odidem iz razreda in začnem teči, da ne bi zamudil pouka v pravi šoli. Končno pridem do šole Ljudski vrt. Stopim v razred, se opravičim, ker sem bil tako zaspan, da me je torba nesla v napačno šolo.

Anej Kovačič, 4. c

BILO NAM JE LEPO

Zelo lepo je bilo takrat, ko sem dobila zajčka. Prvega novembra leta 1999 sem atiju *težila* za hišnega ljubljence. Nisem si mislila, da mi bo uspelo. Ati se je strinjal, da si kupim zajčka, toda pod pogojem, da ga sama čistim in mu kupujem hrano. Potem sva zajčku izbirala ime. Odločila sva se, da bo Johan, če bo zajček in Johana, če bo zajklja. O novem družinskem članu sem povedala tudi babici, pa mi ni verjela. Mami je bila takrat v službi in se ji o hišnem ljubljencu še sanjalo ni. Takoj na začetku naslednjega tedna sva se z atijem odpravila v živalsko trgovino ZOO, kjer sem kupila kletko, hrano, skodelico, seno, stekleničko za vodo in seveda - črno-belo zajkljo. Prodajalka mi je povedala, da je zajklja, zato sem jo poimenovala Johana. Domov sem jo prinesla v kartonski škatli. Vsi smo je bili veseli. Igrali smo se z njo in jaz sem ji čistila, kot sem obljubila. Hrane pa ji nisem vedno kupila jaz, ker smo jo imeli vsi radi. Nekega dne, ko ji je ati strigel nohte, smo ugotovili, da je Johana pravzaprav zajček in ne zajklja. Tako smo imeli v družini namesto zajklje Johane zajčka Johana. Ampak pri nas se ni prav dosti spremenilo. Tudi na ime smo se precej hitro navadili. Johan je zdaj star že več kot eno leto in še vedno je enako vesel in živahen. Vsi, ki ga poznamo, ga imamo radi. Ob njem se zabava cela družina.

Tina Murko, 4. c

ZAJČKI

Pri dedku imam zajčke. So sive, črne in bele barve. Beli imajo rdeče oči. Spomladi samice kotijo mladičke. Z veseljem jih opazujem. Ko malo zrastejo, skačejo po kletki. Vsak dan pohrustajo tri korenčke. Radi imajo tudi koruzo, regrat in zelje. Ko odprem kletko, mi skoči zajček Piki v naročje.

Rene Težak, 1. a

POTOVANJE Z BALONOM

Nekega sončnega jutra sem se odločila, da se bom popeljala z balonom. Za cilj potovanja sem izbrala Ljubljano. S seboj sem vzela nekaj hrane in pijače.

Ko sem se odpravila proti oblakom, je bilo vse pod mano zelo majhno. Videla sem ptice, ki so letele enako visoko kot jaz. Letela sem čez Pragersko, Slovensko Bistrico, Celje in druge kraje, ki jih ne poznam. Letela sem tudi čez gozdove, travnike, polja, jezera in reke. Ko sem pred sabo zagledala visoke hiše in stolpnice, sem vedela, da sem v Ljubljani. Iskala sem mesto, kjer bi lahko pristala, ko sem naenkrat pred sabo zagledala visoko hišo. Bil je nebotičnik. Ustrašila sem se in začela klicati na pomoč. Ljudje pod mano so me začudeno opazovali.

Naenkrat sem začutila, da me nekdo vleče za nogo. Brcnila sem in se obrnila, da bi videla, kdo je. Zagledala sem mamico, ki me je budila. Vstala sem in pogledala skozi okno, a balona ni bilo nikjer.

Sara Peteršič, 2. c

KURENT

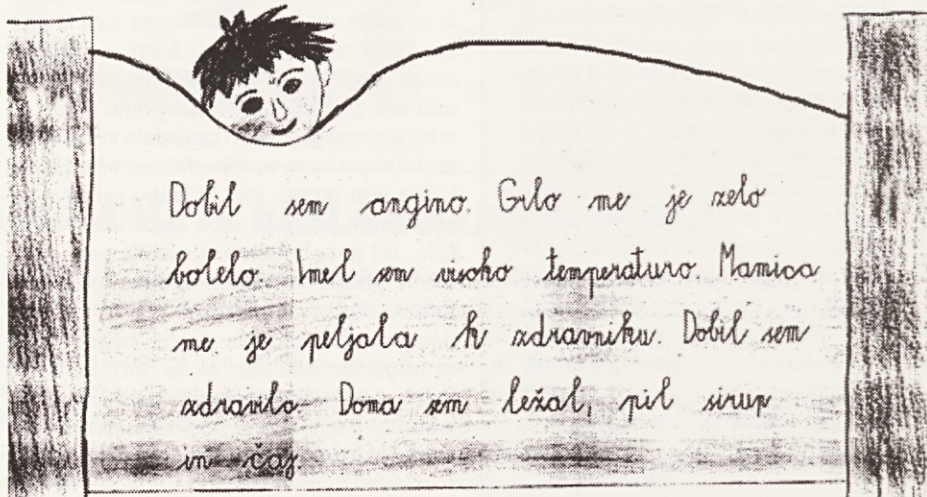
Kurent je najbolj znana maska v Ptujju in njegovi okolici. Ima veliko kapo, ki je iz ovčje kože. Krasijo jo peresa in trakovi. Maska je iz usnja. Je lepih živih barv. Iz maske štrli dolg nos, iz ust pa visi dolg jezik. Brke ima iz sirka. Namesto zob ima fižol. Oblečen je v kožuh, ki je iz ovčje kože. Okrog pasu ima zvonce. V rokah nosi ježevko. Kurent je strašna maska, zato se ga vsi bojijo.

Matija Mlakar, 2. a

Dejan Horvat, 2. a: KURENT

BIL SEM BOLAN

Matic Zorko, 1. b

MAJINE SANJE

Nekega dne se je Maja s starejšim bratom Tomom v sanjah odpravila na izlet. Prišla sta do obale. Ravno je priplula ladja z zamorci. Maja in Tom sta spoznala, da sta bila njuna prijateljca Anja in Andrej v Zamoriji. Seveda, bilo je čudno, da sta ju Maja in Tom sploh spoznala. Bila sta črna kot prava zamorca. Toda glej! Takoj, ko sta stopila iz zamorske ladje, sta postala bela, kot da ne bi bila v Zamoriji. Zamorci so vsem štirim pomahali in odpluli.

Majo je tisto jutro zbudil Tom in ji rekel, da bosta zamudila pouk, če ne bo takoj vstala. Tistega dne je šlo Tomu v šoli kot po maslu. Vse mu je uspelo. Maji pa so ves čas rojile po glavi sanje. Učiteljica jo je nekaj spraševala, a je sploh ni slišala. Še vedno je mislila na svoje sanje. Le kaj se je zgodilo potem, ko so zamorci odpluli? Nihče ne ve. Maja pa sploh ne.

Živa Brglez, 3. a

JUTRO BREZ ELEKTRIKE

Vsako jutro me mami pokliče po telefonu, da se zbudim. Tistega jutra sem se zbudil sam. Zakaj ni zvonil telefon? Bila je čista tema in hotel sem prižgati luč. Pritisnil sem na stikalo, toda nič. Še vedno je bila tema. Ni bilo elektrike! Kaj sem zaspal, koliko je ura? Planil sem s postelje, stopil na tla in se spotaknil na avtu, ki ga nisem pospravil. Še en korak in zaletel sem se v vrata. Na hodniku sem od daleč pogledal na uro. Pol osem! Zdaj pa hitro v šolo! Stekel sem nazaj v otroško sobo in se začel v temi oblačiti. Zgrabil sem torbo in v hodniku iskal čevlje, ko se je prižgala luč. Pogledal sem se in ugotovil, da sem narobe oblečen. Narobe pullover, obrnjena kapa in Sarini čevlji v rokah. Takrat je zazvonil telefon. Ko sem se javil, je mami rekla: »Tomaž, vstani, ura je sedem.« Sam sebi sem se začel smejati.

Vse to se mi ne bi zgodilo, če bi bila elektrika.

Tomaž Rojko, 3. a

BIL SEM...

Bil sem sam doma. Mama in ata sta odšla na izlet. Pustila sta mi listek. Na njem je pisalo: *Miha!*

Kot že veš, sva šla na izlet.

Pokliči babico in se zmeni za kosilo.

Mami, ati

Prebral sem sporočilo in poklical babico. Rekla je, da lahko pridem na kosilo ob pol enih. Počasi je mineval čas. Naposled sem se odpravil, saj nisem vedel, kaj vse me na poti na Breg čaka. Že pri vhodnih vratih me je napadel sosedov pes Hanza, a sem ga

nagnal. Šel sem mimo igrišča, kjer so fantje igrali košarko. Hoteli so, da igram sam proti njim petim, zato nisem hotel. Bila bi premoč! Čez čas pa sem privolil. Rezultat je bil že 30 proti 11 in fantje so bili vedno boljši, jaz pa vedno slabši. V trenutku sem si zaželel, da bi bil Michael Jordan. Želja se mi je uresničila. Igral sem tako, da sem zmagal z rezultatom 50 proti 115. Nato sem odšel dalje. Prišel sem k babici in kosilo je že bilo na mizi. Po kosilu sem se vrnil domov. Nisem bil več Michael Jordan in tudi sosedov pes Hanza me ni napadel. Starša sta se kmalu vrnila domov.

Miha Novak, 3. c

MOJA DRUŽINA

V moji družini živimo mami, ari, brat Vitjan, sestra Patricija in jaz, Valentina.

Radi gremo na sprehod. S seboj vzamemo psičko Astro. Včasih obiščemo ene stare starše, drugič pa druge.

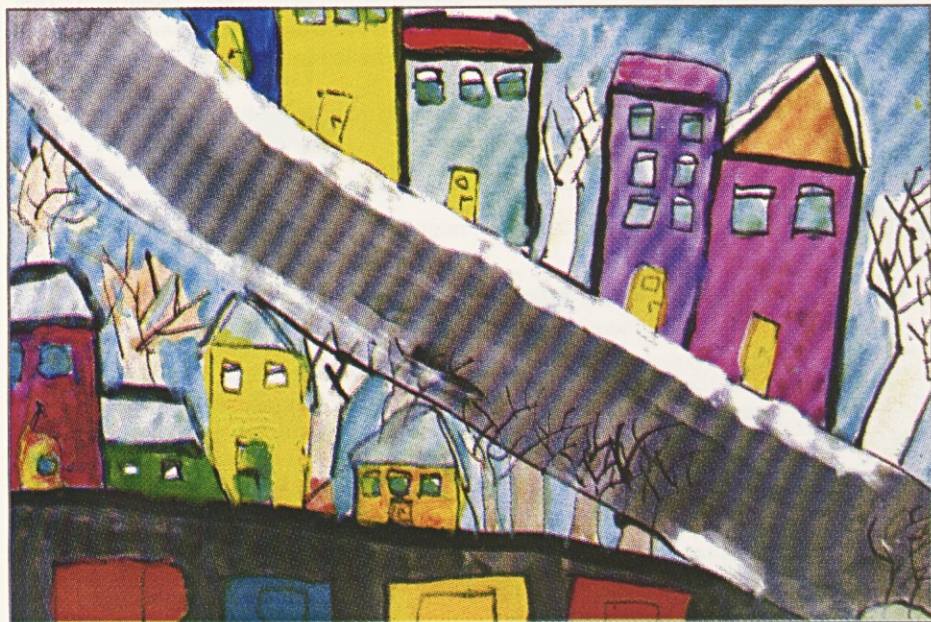
Doma si med seboj pomagamo in se lepo razumemo. Bratec, sestrice in jaz se skupaj igramo. Včasih se skregamo, potem pa se imamo spet radi.

Valentina Kosi, 1. c

Eva Učakar, 4. b

Mateja Leskovar, 1. c

BILA SEM SNEŽENI MOŽ

Nekega mrzlega zimskega dne sta se za hišo prišla igrat deklica in deček. Ker je bilo veliko snega, sta se odločila, da naredita snežaka. Ko sta naredila prvo kepo, sem že vedela, da bosta iz snega naredila mene. Potem sta na kepo dala še eno kepo. Mislila sem, da bom smešen snežak. Nato sta dodala še glavo, nanjo velik lonec, za nos korenček in v roko staro metlo. Ko sta končala, sem ugotovila, da nisem smešen, ampak lep snežak. Obiskovali so me otroci, vrabci in druge živali. Čez nekaj dni pa je - jojme, joj - zasijalo toplo sonce. Najprej mi je odpadel nos, nato še lonec in metla. Nič več nisem bila lep snežak, ampak velika luža.

Lara Kramberger, 2. a

LAŽ IMA KRATKE NOGE

Otroci se zlažemo takrat, ko naredimo nekaj, česar ne upamo povedati odraslim. Lažemo tudi zato, ker se bojimo. Tako se je zgodilo tudi Tinetu.

Nekega dne je Tine v šoli dobil enko. Bil je zelo žalosten. Staršem ni upal povedati. Zato se je zlagal, da je dobil petko. Lagal je, ker se je bal, da bo kregan. Toda zaradi laži mu je zrasel dolg nos in starši so takoj ugotovili, da ni govoril resnice.

Veste, kdor laže, dobi dolg nos ali pa črno piko. Zato je bolje povedati vse po resnici.

Tamara Cajnko, 3. c

ZLATA RIBICA

Zgodilo se je nekega popoldneva. Z očetom sva šla ribarit. Bila sva ob Blejskem jezeru, ko se je zgodilo...

Oče je ulovil zlato ribico. Ribica se je obračala, stokala, a se ni mogla rešiti. Ko se je utrudila, je rekla, da bo vsakemu od naju izpolnila eno željo. Ribice izpolnjujejo tri želje, a ta ribica ni imela dovolj moči.

Oče je v hipu rekel, da si želi mir na svetu, jaz sem pa še razmišljala. Potem pa sem se odločila: »Želim si, da bi postala dobra in pravična sodnica.« Nato je oče spustil ribico, najino izpolnjevalko želja. Zahvalila se je, nato pa odplavala.

Od tedaj je minilo že precej časa. Želji se nama še nista uresničili, a upam, da se bosta.

Sanja Čorić, 3. c

MOJA UŠESA

Zjutraj moja ušesa nerada slišijo, kako me oče ali mama budita. Včasih mi morata reči kakšno besedo tudi trikrat. Zato se razjezita, češ, da sedim na ušesih. Moja ušesa pa zelo rada slišijo vse tisto, kar ne bi bilo potrebno. Zato mi rečeta: »Ne pobiraj posluškov!« Da ne bom pisal samo o slabih lastnostih, vam bom povedal tudi eno dobro. Moja ušesa so vedno zbrana in dobro poslušajo pri pouku. To je njihova zelo dobra lastnost.

Nino Dončec, 5. b

MOJA LJUBLJENKA

Za rojstni dan sem od staršev dobila ljubko muco. Imela je dolgo in zelo košato dlako. Bila je perzijske pasme. Poimenovala sem jo Biba. Pravzaprav je bila moškega spola. Ni smela piti mleka, saj so se ji v želodčku naredili kamni. Zanja sem lepo skrbela. Tudi Biba mi je vračala prijaznost.

Imela sem jo približno dve leti. Skupaj sva preživeli veliko lepih trenutkov. Na žalost je mami postala alergična na dlačice, ko se je muca mesila. Tako smo jo morali odnesti nazaj ljudem, ki so nam jo prodali. Biba še vedno pogrešam.

Nastja Breg, 3. d

SNEŽENI MOŽ

Bil je lep zimski dan. Tina, Nuša in Tomi so se odločili, da bodo naredili sneženega moža. Doma so poiskali star lonec, korenček, posušeno vejo in nekaj koščkov oglja. Z veseljem so se lotili dela in po nekaj urah je na hribčku za hišo stal velik sneženi mož. Bil je tako lep, da so si ga tudi ptički hodili ogledovat.

Nina Turnšek, 1. b

Doroteja Bezjak, 8. b

DIVJI PRAŠIČ IN PAJEK

Nekega dne je divji prašič pospravljaj svoje stanovanje, ker je imel že zelo umazano in razmetano. Ko je izpraznil še zadnjo omaro, je med listjem zagledal velikega pajka. Zelo se ga je prestrašil.

Potem je le zbral toliko poguma, da ga je lahko vprašal: »Kkakko tti je imme inn kkaj ddellaš ttuk kaj?«

»Ali se me bojiš? Ime mi je... Tukaj sem zato, ker sem pač tukaj. Razumeš?« je nesramno rekel pajek. Divji prašič pa je užaljeno rekel: »Tukaj je moj dom, zato izgini!«

Pajek pa je smeje se rekel: »Če me boš podil, boš občutil mojo strupeno tekočino.«

»Ne, ne, ampak jaz ne vdiram v tvoj dom,« je s strahom rekel divji prašič.

»Utihi!!! Od zdaj naprej je to moje stanovanje!« je odločno rekel pajek in divjemu prašiču pokazal jezik.

Divji prašič pa ga je prosil: »Kaj če bi bila midva prijatelja? Doma bi bila oba skupaj in to v tej hišici.« Pajek je pomirjeno rekel: »Pa naj bo.«

Po tem pogovoru sta šla spat. Ponoči se je divji prašič zbudil. Ogledoval si je velikega pajka, nato pa ga je z zobmi zgrabil, dobro zgrizel in pogoltnil. Nekaj dni je živel sam. Bil je zelo osamljen, zato je šel iskat prijatelje. Vsi so se ga bali, saj so vedeli, da je pajek izginil pri njem.

Divji prašič je šel do srne. Srna se je stisnila k zidu svoje hiše, ker je mislila, da jo je prišel pojest. Nato je našel duplo verice Zvitorepke. Tudi ona je zavrnila prijateljstvo.

Po gozdu je hodil od brloga do brloga, od dupla do dupla, od mravljišča do mravljišča in od gnezda do gnezda, toda brez uspeha. To se je ponavljalo dneve in dneve, tedne in tedne, mesece in mesece, leta in leta.

Tako je divji prašič brez prijateljev nesrečno živel do konca svojih prašičjih dni.

Tanja Korpar, 4. a

NAJ SE PREDSTAVIM

Sem Marija Vita Zupanič. Živim v Žgečevi ulici 4, na Ptuj. Hodim v tretji razred Osnovne šole Ljudski vrt. Prosti čas mi izpolnjuje gimnastika, folklor in angleščina. Folkloro obiskujem že tretje leto in mi je zelo všeč.

Imam do ramen dolge, temno rjave lase. Tudi moje oči so rjave. Na čelu imam štorčljino znamenje. V razredu sem med višjimi, tehtam pa 32 kilogramov.

Sem precej trmasta in večkrat tudi tečna deklica, zato starše in sestre včasih razjezim. Rada pomagam sošolcem in jim posojam stvari. Če sem v šoli jezna, lahko jezo zadržim. Če pa sem jezna doma, sem neznosna. Tako vsaj pravi moja sestra Sanja.

Moja starša, Milena in Milan, sta ljubeča in prijazna, včasih tudi stroga. Zelo ju imam rada. Imam dve sestri: Sanjo, ki hodi v peti razred in Julijano, ki je stara komaj leto in pol.

Zelo rada imam živali. Vedno sem si želela psa, a mi ga starša nista hotela kupiti. Zato mi je že pred leti Sanja kupila zajkljo Piko. Za osmi rojstni dan pa sem od staršev dobila psa maltežana. Dala sem mu ime Taček. Z njim sem obiskovala pasjo šolo in agility, sicer pa mi pri skrbi zanj pogosto priskoči na pomoč mami. Zelo si želim, da bi imela doma še več živali, a ker stanujemo v bloku, bo treba še malce počakati.

Marija Vita Zupanič, 3. a

V OPATIJI

Bili smo v Grand hotelu Palace, kjer je moj ati imel pevske vaje.

Doma smo se kar nekaj časa pripravljali za odhod na morje. Odpotovali smo 9. 2. 2001. Potovali smo približno štiri ure. V Opatiji smo prtljago znosili v sobo. Potem smo si ogledali hotel in odšli na večerjo. Po večerji smo šli na sprehod, nato pa spat.

Drugi dan je bil zajtrk. Potem je imel ati pevske vaje, mama, sestra in jaz pa smo se šli kopat v bazen in na sprehod ob morju.

Dnevi so hitro minili. Spočiti in veseli smo se vrnili domov.

Aljaž Kotnik, 1. b

ZIMA

Iva, Jure in Jana so naredili snežaka. Najprej so skotalili največjo kepo, nato še dve manjši. Sneženi mož, ki so ga naredili otroci, je imel tudi nos, oči in usta. Med delom so se kepali in sankali. Zelo je snežilo in otroci so se imeli lepo.

Mojca Brglez, 1. a

MOJA TRETJA BABICA

Verjetno se vam naslov zdi čuden, ker ima vsak človek lahko samo dve babici. Jaz pa imam tri. Vse imam enako rada, čeprav si s svojo tretjo babico nisem v sorodu.

Začelo se je tako, da sem se v šoli prijavila, da bom kot prostovoljka obiskovala starejše ljudi v domu. V šoli se nas je zbralo kar nekaj punc, ki smo se odpravile na sestanek. Tam so nam razložili, kako to delo sploh poteka. Dodelili so nam tudi varovance. Z Jasmino sva dobili gospo Marijo Žnidarič. Obiskovala sem jo dvakrat na teden, prav tako tudi Jasmina. Nekega dne je gospa Marija dejala, da bi bilo dovolj, če bi jo obiskovala samo ena učenka. To naj bi bila Jasmina. Bila sem presenečena, saj sem imela to varovanko tako rada, da sem se s težavo poslovila od nje.

Čas je mineval in preteklo je 14 dni, odkar sem bila zadnjič v domu upokojencev. V meni je nastala praznina. Vsak teden sta mi ostali dve uri časa, razmišljala sem o lepih trenutkih, ki sem jih preživela v domu. Sklenila sem, da tako naprej več ne gre. Odpravila sem se v dom k socialni delavki in ji povedala, kaj se mi je zgodilo. Prosila sem jo, da mi dodeli novo gospo, ker sem se na dom tako navadila, da ga pogrešam. Takoj sem dobila novo varovanko, gospo Angelo. Obiskujem jo enkrat tedensko, ko imam čas. Z veseljem prihajam k njej, saj se vsakokrat pogovarjava o najrazličnejših stvareh. V pogovor se vključi tudi njena sostanova. Ko se zaklepetamo, čas hitro mine.

Ni mi žal, da sem dobila novo varovanko. Pogovor z gospo Angelo me razvedri, prav gotovo pa razvedri tudi njo. Starejši ljudje se v pogovoru z mladimi počutijo mlajše. In prav je tako.

Meli Bumbakovič, 8. b

URŠKINO PISMO

Dragi starši!

Verjetno se čudite, kaj se je zgodilo z mano, da se tako dolgo nisem oglasila. Ne skrbite, z menoj je vse v najlepšem redu. Le majhen prehlad sem staknila, ker sem toliko časa v vodi.. Sicer pa vam povem zgodbo od začetka.

Na tistem razburljivem plesu me je bilo pošteno strah, kam me Povodni mož pelje. Spomnim se le, da sva zaplavala v Ljubljano, potem pa nič več. Ko sem se zbudila, sem pred seboj ugledala veličasten grad, zgrajen iz školjk, morske trave, zraven je bilo tudi nekaj kamenja in ostale navlake Črnega morja. S Povodnim možem sva zaplavala v grad. V njem je bilo vse mirno, tiho, le prijeten rečni zvok sva slišala. To mi je bilo že takrat tako všeč, da ne vem niti, ali hočem nazaj. Povodni mož ima v tem gradu (ali počitniški hišici, kot mi sam pravi) stvari najnovejše mode. Grad je lično opremljen in še sam cesar se ne bi branil tega razkošja.

Povodni mož je z menoj prijazen. Nudi mi razkošje, katerega mi ne bi mogel nuditi noben možič na kopnem. Pravi, da me ima rad. Ker živi pod vodo in le redko pride na površje, njegova koža ni več tako bela kot naša, ampak je zelenkasta. V začetku sem se ga branila; nisem se ga niti dotakniti, tako se mi je zdel grd. Z vsakim novim dnem pa sem se prepričevala, da ni tako napačen, saj je v svoji notranjosti skrival velik zaklad. Z njim se lahko marsikaj pogovarjam in on posluša usako mojo besedo. Res je dober poslušalec. Seveda nisva cele dneve v njegovem domu. Veliko plavava, raziskujeva, gledava ribe in ribice. Ko se vrneva s takšnega izleta, mi pripravi slastno kosilo, največkrat kakšno morską specialiteto skupaj z morską solato. Zraven še sodi sladica, ki jo pripravi na svoj način.

Povodni mož je nagačiv in pogosto mi pripravi kakšno presenečenje. Imam ga rada, ljubim ga iz dna srca. Ljubezen mi vrača. Spremenil me je. Nisem več takšna, kot sem bila učasi, ko sem fantje zavajala in jim ulivala lažno upanje. Ne vem, kaj bi bilo, če bi se morala vrniti nazaj. Zaenkrat sva skupaj, srečno zaljubljeni. Želim si, da bi pri Povodnem možu živel večno in da bi si ustvarila družino.

Upam, dragi starši, da me razumete. Ali je doma vse v redu?

Lepo vas pozdravljam,
Urška

Mia Erbus, 8. c

ČUDEŽNO PERO

(odlomek iz knjige)

Nekoč je živel slonček po imenu Salo. Živel je v Slonbučariji. Slonček Salo se je v Slonbučariji strašno dolgočasil. A ker je dolgčas največji sovražnik, se je Salo odločil, da bo potoval po svetu in poiskal čudežno pero. Drugi sloni niso verjeli svojim velikim uhljem, ko jih je Salo presenetil z novico. Takoj je šel pakirat kovčke in se zgodaj zjutraj odpravil na pot. S solzami v očeh je zapustil Slonbučarijo. A ni jokal, kajti vedel je, da se še vrne. Njegov zadnji pogled na Slonbučarijo je bil čudovit. Sonce je pokazalo svoje prve žarke in slončku kazalo pot. Prišel je do jezera, kjer se je rad skrival svojim staršem. Medtem ko so ga iskali, se je on naskrivaj smehljal za grmom.

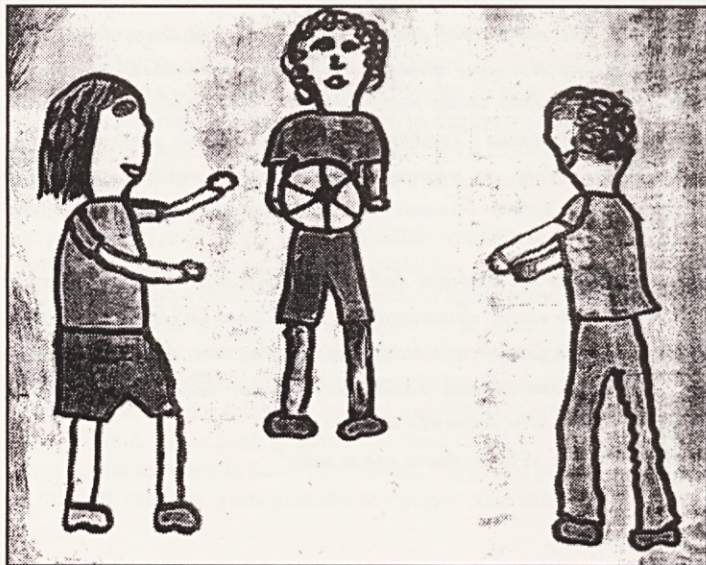
»Tisti časi so bili prekrasni.« je dejal. Salo se je obrnil, da bi nadaljeval svojo pot...

Nina Jančič, 4. a

MOJE IGRAČE

V moji sobi imam polno igrac. Zelo rad se igram z Lego kockami. Naredil sem že grad in živalski vrt. Sedaj sestavljam veliko ladjo, ki je priključena na veliko goro. Na sosednjem otoku živijo živali. Na polici imam veliko plišastih igrac. Babi in deda sta mi za peti rojstni dan kupila velikega plišastega medveda s pisanim brezrokavnikom. Z atijem rada igrava tudi šah. Velikokrat ga premagam. Mojih igrac ne dam nikomur. Imam jih zelo rad.

Aleš Brlek, 1. c

Klara Bigec, 4.b

MOJA NAJLJUBŠA IGRAČA

Moja najljubša igrača je slon. Dobil sem ga od tete Saše, ko sem bil star tri leta. Slon je sive barve. Na hrbtu ima malega slona. Slonu je ime Piko, slončku pa Piki. Pika imam zelo rad.

Matej, Rebek, 1. c

Monja Šenkiš, 5. b

MOJA ŽELVA

MAMA MI JE LETOS KUPILA ŽELVO. ŽIVI V MAJHNEM AKVARIJU, KJER MORA BITI VEDNO ČISTA VODA. V VODI IMA KORENINICO IN GRMIČEK. TU SE RADA SKRIVA. HRANIM JO S POSEBNIMI BRIKETI. DOLGA JE PET CENTIMETROV IN JE ZELENE BARVE. DAL SEM JI IME OKLEPEK. MOJEGA OKLEPKA IMAM ZELO RAD.

Alen Šmid, 1. a

JEZERSKE VILE NA SPREHODU

Po Sloveniji je zelo veliko umazanih rek in jezer. Zanje skrbimo jezerske vile. Sem vila Mina in stanujem na oblakih s svojimi prijateljicami vilami. Vsak dan imamo zelo veliko dela, saj moramo čistiti vse reke, jezera in potoke. Imamo tudi sovražnico, čarovnico Čiro, ki stanuje v Peklenskem gradu. Njena hudobnost presega vse meje.

Vedno, ko se prijateljice vile odpravimo na sprehod okoli vseh voda po Sloveniji, nam nastavi past. Zato največkrat ne opravimo svojega dela. A danes bomo! Dam vam častno besedo. Se že odpravljamo! Najprej bomo šle ob potoku Rogoznica, saj je tam veliko umazanije. Tako je pokazal naš mremretor, ki meri, koliko odpadkov je ob potokih, jezerih in rekah.

Zdaj smo prispele. Super! Čira tukaj nima moči, zato smo prepevale:

Čistimo, čistimo,

me dobre vile.

Čarovnica Čira

pa je izgubila.

Opadkov ni več.

Jupi, jupi, ja!

Končale smo. Zelo dobro in lepo smo pospravile umazanijo v potoku. Zdaj nas bo gotovo Vilinska kraljica pohvalila. Joj! Joj! Kaj pa Drava? Gremo spet na delo.

Klara Bigec, 4. b

VARUJE ME 60.000 BODIC

Zdravo!

Sem jež Rok. Me poznaš? Če me ne, boš sedaj o meni veliko izvedel. Le beri naprej!

Sem majhen, zato sem večkrat žrtev prometa. Ne samo to: plenijo me tudi sove, ujede in zveri, zato imam za zaščito pred njimi na hrbtni strani več kot 60.000 bodic. Za malico me lahko imajo samo bistre živali, na primer lisice. Prav gotovo si že prebral pravljico o tem, kako je lisica skotalila mojega strica v vodo, da ga je ujela. Bistro, kajne?

Jaz pa se hranim z golimi polži, pajki, stonogami, različnimi žuželkami. Ko pa sem sestradan, si včasih poiščem tudi kakšno kačo. Ste jo že kdaj poskusili? Hrano si najdem tako, da voham po tleh ali pa po zraku. Da dobro voham in slišim, sta moji

dobri lastnosti. Žal pa slabo vidim.

Sem iznajdljiv. Nekega dne sem iskal hrano, ko me je napadla sova. Hitro sem stekel v luknjo pod drevesom. Sova tja ne more, zato se vedno skrijem v zemeljske luknje, gosto grmovje, pod kupe drv, v skrajni sili pa se zatečem tudi v skedenj. Moja žena je name zaradi moje iznajdljivosti zelo ponosna. Ko sem ji povedal za sovo, se je zame ustrašila, saj potem ne bi mogla imeti otrok dvakrat na leto. Ko pride zima, se odebelim in pripravim na zimsko spanje. Pod kupom listja si poiščem mehko ležišče in si ga posteljem. Zvijem se v kroglo in zaspim. Pozimi se tu in tam prebudim, kaj malega pojem, drugače pa se hranim s podkožno maščobo. Spomladi, ko zaloge nimam več, si shujšam poiščem svežo hrano.

No, si me sedaj bolje spoznal?

Rok Grdina, 5. c

Mateja Pešakovič, 5. b

MISLI O MLADOSTI

Do danes se mi je zdel svet poln veselja, igre in živahnosti. Zdaj pa, ko sem spoznala, da vedno ne poteka vse tako, kot bi moralo in da nas v življenju čaka še ogromno zank in pasti, sem se pošteno zamislila. Sem na neki meji v življenju. Obiskujem osmi razred osnovne šole in se moram odločiti, kaj bi v življenju rada dosegla. Ob tem razmišljanju se mi porodi kup vprašanj in verjemite mi, da jih je še več. Poleg dvomov o sebi, nezaupanju vase in ostalih problemov, ki nas mlade razžirajo, so tu še starši, ki težijo, šola, ljubezen ter prijatelji.

Tako z muko preživljamo (po mojem) najtežje, obenem pa najlepše obdobje svojega življenja.

Maja Kaisersberger, 8. b

Življenje je ena velika preizkušnja, skozi katero mora vsakdo izmed nas. Nekateri ljudje se strinjajo z mislijo, da so prav najstniška leta najtežja. Tudi jaz bi se pridružila tej misli, saj že sedaj spoznavam, kako težko obdobje je za menoj in kako velik del je še pred menoj.

V obdobju najstništva ima marsikdo probleme v šoli, pri učenju in ocenah. A z malo truda in dobre volje lahko premagaš tudi to oviro.

Tudi starši se ti zdijo včasih dolgočasni. Ne razumejo nas, zato se nam zdi, da nam ne morejo pomagati.

Najstniško življenje je lahko tudi zelo prijetno, zabavno. Zato pa moraš znati izkoristiti priložnost in uživati v svobodi.

Maja Kovač, 8. c

V mladosti gre v glavnem za zabavo. Vse, kar se dogaja okrog tebe, je nekam čudno. V šoli komaj čakaš, da bi bil doma in doma komaj čakaš, da bi bil s prijatelji. Skratka - nikoli nisi zadovoljen. Vedno želiš in hočeš nekaj več. Ko pa tistega ne moreš uresničiti, si potrt, razočaran. Misliš, da te je cel svet pustil na cedilu.

Nastasija Alt, 8. c

Klara Bigec, 4.b

ASTOR UGRIZNE KATKO

Katka in Kaja gresta vsak dan skupaj v šolo. Tudi to jutro je Kaja zjutraj prišla po Katko. Skupaj sta se odpravili v šolo.

V šoli so se učili o drevesih, natančneje o bukvi. Učiteljica jim je naročila: »Vsak mora do jutri nabrati žir!« Tako sta šli domov, se preoblekli in se odpravili v gozd, da bi naredili domačo nalogo.

Nista imeli daleč do gozda. V gozdu sta takoj začeli iskati bukev. Prva jo je zagledala Katka. Poklicala je Kajo in hitro stekla k bukvi.

Tja pa je od nekod prišel tudi Astor. Tekel je tako, kot da bi lovil Katko. Katka je začela bežati, kolikor so jo nesle noge. Astor je začutil njen strah in še hitreje tekel za njo. Katki je čez nekaj časa zmanjkalo moči, zato se je ustavila. Ko je videla, kako blizu je Astor, je ponovno začela teči, toda Astor jo je že dohitel in ugriznil v nogo.

Katka je začela jokati. Kaja je stekla k njej in pogledala rano. Zatem je ugotovila: »Tako moraš k zdravniku.«

Hitro sta odšli domov. Kaja je po telefonu poklicala Katkino mamo in razložila, kaj se je zgodilo. Katkina mama je takoj prihitela domov in Katko odpeljala k zdravniku.

Zdravnik ji je dal povoj na rano in povedal: »Dva tedna ne smeš telovaditi.« Katka je bila žalostna, saj je rada telovadila. Toda morala se je sprijazniti z usodo. Po tem dogodku sta se Katka in Kaja še bolj bali Astorja.

Ko sta naslednji dan prišli v šolo, je Katka vseeno prinesla žir.

Maša Kodeša, 4. a

Maša Kodeša, 4. a

Klara Bižec, 4.b

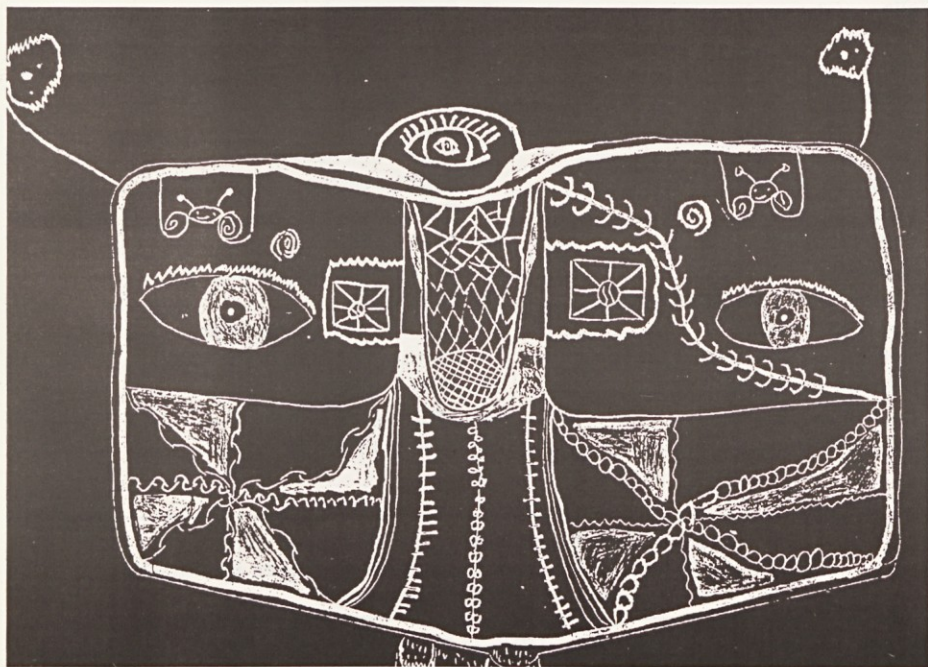
BESEDA UREDNICE

Danes, to uro, spet vrgel bi upanja mreže
v preteklosti dneve.
In vse od začetka ponovno preživel.
Povlekel bi mreže, čeprav prazne in blatne,
nazaj in nič ne bi rekel.
Le hvala.

V življenju vedno srečamo nekaj prav
posebnih ljudi. Tako se dogaja tudi nam,
učiteljem. Vsak dan doživimo z učenci tista
posebna srečanja, zaradi katerih včasih
obsedimo, se smejimo in včasih tudi
razočemo. Zakaj? Srečni bi morali biti, da
nas ima nekaj ljudi rado in da nas vsaj nekaj
tudi potrebuje. Kajti tudi mi njih.

Za pričujočo številko šolskega literarnega
glasila Čar besede moje sem kot mentorica
potrebovala veliko pomoči in jo tudi dobila:
od učencev (mladih ustvarjalcev) in njihovih
učiteljic. Zato se vsem toplo zahvaljujem.

Irena Pukšič

Monja Šenkiš, 5. b

KAZALO

Uvodna beseda ravnateljice	2	Torba me je nesla v napačno šolo	16
Prijateljstvo	4	Bilo nam je lepo	17
Pomlad je pri nas	4	Zajčki	17
Torej nisem	4	Potovanje z balonom	17
Razmetana soba	4	Kurent	18
Afriški noj	4	Bil sem bolan	18
Povezane besede	5	Majine sanje	19
Ljubezen drugače	5	Jutro brez elektrike	19
Šport	5	Bil sem... ..	19
Grad	6	Moja družina	20
Žoga	6	Bila sem sneženi mož	21
Mucek Capi	6	Zlata ribica	21
Dajmo, Maribor	6	Laž ima kratke noge	21
Moj ati	7	Moja ušesa	21
Računalnik	7	Moja ljubljenska	22
Želja	7	Sneženi mož	22
Solza	7	Divji prašiček in pajek	23
Želje	8	Naj se predstavim	23
Medek	8	V Opatiji	24
Noč	8	Zima	24
Polet	9	Moja tretja babica	24
Bil sem snežni mož	9	Urškino pismo	25
Palček malček	10	Čudežno pero	26
Sanjska ljubezen	10	Moje igrače	26
Smetožer	12	Moja najljubša igrača	27
Potovala sem z balonom in videla	12	Moja želva	27
Moje dogodivščine	13	Jezerske vile na sprehodu	27
Oprostite prosim, ni mi vseeno	14	Varuje me 60.000 bodic	28
Počitnice s prijatelji	15	Misli o mladosti	29
Super krokodil	16	Astor ugrizne Katko	30
Moj dnevnik	16	Beseda urednice	31

Urednica: **Irena Pukšič**, Izdajateljica: OŠ Ljudski vrt, Ptuj
 Oblikovanje in tisk: Grafično oblikovanje Štrakl, Sv. Trojica, www.strakl.si
 April 2001 Naklada: 200 izvodov

UDK 37.014.77

ČAR BESEDE MOJE. Literarno glasilo učencev OŠ Ljudski vrt, 1. izd., Ptuj 2001.

MK-STR.K.

37.014.7/

ČAR besede moje

/št.:6

inv.št:AR/

8970

